

***Pohádky
pro
lepší den***

**Казки для
кращого дня**

Sandra Dražilová Zlámalová

Ilustrace Bibi Hykl

Překlad Oleksandra Dihuljar

Jak se Vokounek bál vody

Як Вокунек боявся води

„Brrr, vodička ne!“ oklepal se zelený mužíček sotva se k jeho nohám dostala i maličká kapička vody.

Chodil kolem břehu svého rybníka, zlehka nakukoval a snažil se dohlédnout až na dno.

No ano, ten zelený mužíček byl sice vodník, ale už od malička se bál vody.

A teď vidím, jak se smějete, chichotáte a šklebíte: vodník a bát se vody? To je ale dobrý vtip!

Ba ne, tohle není vtip. To, co vám teď budu vypravovat, je pravda pravdoucí.

On Vokounek byl již od narození tak trochu neposed, šídlo prostě s ním šili snad všichni čerti. Když mohl dělal jeden naschvál za druhým. Jednou pomíchal žabkám pulce, jindy svázal sumcovi vousy a tak to šlo den co den, až jednou všem z rybníka došla trpělivost.

„Tak a mám toho našeho Vokounka dost!“ zlobil se starý sumec, když už potřetí tento týden rozvazoval svoje dlouhé sumčí vousy.

«Бррр, ні воді!» — потряс з собою зелений чоловічок, як тільки крихітна крапля води доторкнулася його ніг.

Він ходив навколо берега свого ставка, злегка вдивлявся і намагався побачити дно.

Правда, зелений чоловічок був водяником, але він з дитинства боявся води.

Я бачу, як ви смієтеся, хихикаєте і кривитесь: водяник і води боїться? Який це гарний жарт!

Але ні, це не жарт. Те, що я вам зараз розкажу, правда.

Вокунек був трохи непосидний вже від народження, коли він міг робити одне навмисно за іншим. Одного разу він змішав жабам пуголовків, інший раз зав'язав сомові вусики, і так було щодня, аж одного разу у всіх у ставку не вичерпалося терпіння.

"Достаточно вже нам вашого Вокоунка!" розсердився старий сом, коли вже втретє за тиждень роз'язував свою довгу сомову бороду.

„A co s ním chceš dělat? Vždyť víš, že na vodnické kejkle nestačíme,“ podivoval se kapr Josef.

To však nikdo netušil, že sumec Ervín má plán.

Hned ten den večer nenápadně vykoul z vody, pravým očkem zjistil, že Vokounek už zase sedí na vrbě a vymýšlí nové lotroviny.

„Ted' je vhodná doba,“ pomyslel si a plaval k druhému břeh. Ploutvičkou opatrně vytrhl jeden svůj sumčí vous a spustil: „Vokoune jeden, ochraňovat si nás měl, ne nám stále ubližovat, od ted' se budeš vody bát!“

Jen to dořekl, šup zpátky pod vodu.

Ono se to neví, ale každý sumec umí pomocí svých vousů tak trochu čarovat.

„Hm, hm, koho dneska pozlobím,“ mumlal si pro sebe vodník a sledoval vodní hladinu. Střídavě se mračil a usmíval podle toho, jaké nápady mu přicházely. Vtom se tak náhle rozchechtal, že div nespádl z vrby, na která stále seděl.

„To je ono,“ radoval se, „vyměním vodu z rybníka za vodu z moře. Oj, to je zase nasměju-hahaha. Jak budou prskat, plivat a nadávat.“ Vodník sundal z hlavy svůj červený vodnický cylindr, sehnul se, ponořil jej do vody a ejhle!

Voda studí jako led!

“І що ти хочеш з ним робити? Ти знаєш, що для його водних чарів нас замало” подивився карп Йозеф.

Однак ніхто не знав, що сом Ервін мав план.

Того ж вечора він непомітно визирнув із води, побачив правим оком, що Вокунек знову сидить на вербі і вигадуює нові жарти.

«Зараз прекрасний момент», — подумав він, перепливаючи на другий берег. Він обережно витягнув один зі своїх вусиків і сказав: “Вокоуне, ти мав нас захищати, а не кривдити весь час, віднині ти будеш боятися води!”

Сказав він, та заліз назад під воду.

Мало хто знає, але кожен сом може так трішки чарувати своїми вусиками.

“Гм-м-м, кому я сьогодні буду дошкуляти” бурмотав собі під ніс водяник, шукаючи воду. Він нахмурувався і посміхувався відповідно до ідей, які приходили в його голову. Він так сміявся, що ще трішки і впав би з верби, на якій сидів.

“От і все,” зрадив він. “заміню воду зі ставка на воду з моря. Ох насміюся! Ха Ха! Як вони будуть бризкати, випльовувати, лаятися.” Водяник зняв з голови свій червоний циліндр, нахилився, занурив його у воду, і ось!

Вода холодна як лід!

„To přeci není možné! Jsem vodník, žiju v rybníce, mě voda NIKDY nevadila!“ rozčiloval se Vokounek, pobíhal kolem rybníka a zkoušel, zda někde to nebude přeci jen lepší. Nebylo. Ze všech stran studila a zábla.

ŽBLUŇK a CÁK z vody vyskočila žabka a hned spustila: „Dobře ti tak, ty vodnickej lotře! Kvak. Teď už nás zlobit nebudeš, kvak!“ A s těmito slovy zmizela pod hladinu. A tak Vokounek zůstal na břehu rybníka sám. Chodil a obcházel je, koukal a načuhoval, ale do vody se neodvážil.

Uplynul měsíc, dva, dokonce celý dlouhý rok než se sumec nechal obměkčit.

„No tak, Ervíne, já myslím, že už by se Vokounek mohl vrátit do rybníka,“ přemlouval sumec kapr Josef.

„To tak, zase nám tu bude škodit,“ bál se sumec.

„Však i žabka mu odpustila, když pomíchal pulce,“ nedal se odbýt kapr Josef.

Jestliže se na souši říká, že někdo má tvrdou hlavu jako beran, tak v rybníce platí mí tvrdou hlavu jako sumec. A pro našeho Ervína to platilo dvojnásob. Radši se sebral a plaval pryč, než aby to poslouchal. Ach jo. Ono zlobit se na někoho je jednoduché, ale umět mu odpustit to už je panečku fuška.

Vokounek posedával kolem rybníka, bylo mu smutno. Vlastně ani nechápal, proč všem tak škodil.

"Це неможливо! Я водяник, живу в ставку, мене вода ніколи не турбувала!" сердито сказав Вокунек, бігаючи навколо ставка і намагаючись побачити, чи не буде десь краще. Не було. Вода була як лід з усіх сторін.

“Бульк” Жаба вискочила з води і відразу завела: “Так тобі і треба, хулігане! Квак. Ти нас більше злити не будеш, квак!” І після цих слів вона зникла під поверхнею. І ось Вокунек залишився сам на березі ставка. Ходив і ходив навколо нього, дивлячись і нюхаючи, а у воду не наважувався.

Минув місяць-два, навіть довгий рік, поки сом не дав собі розм’якнуті.

“Давай, Ервіне, я думаю, Вокунек міг би повернутися до ставка.” переконував його карп Йозеф.

"Але він нам буде знову шкодити!" злякався сом.

"Зрештою, жаба його простила, коли він змішав всіх пуголовків" сказав Карп Йозеф.

Якщо на суші кажуть, що в когось тверда голова, як у барана, то в ставку кажуть, що голова тверда, як у сома. Для нашого Ервіна це було подвійно. Він краще попливе в інше місце, ніж буде слухати. Легко сердитися на когось, але вміти його пробачити – важко.

Вокунек сидів коло ставка, сумував. Насправді, він навіть не розумів, чому так всім шкодив.

„Já bych tak chtěl zpátky domů, do rybníka,“ povzdechl si často. Jednou se právě tehle jeho povzdech dostal až ke starému sumci Ervínovi.

„Zní to upřímně,“ pomyslel si, „že bych mu dal ještě šanci?“ Jen na to pomyslel, objevil se Josef - ten snad umí číst myšlenky.

„Tak Ervíne, každéj si zaslouží druhou šanci i tehle náš vodník Vokounek,“ prohlásil kapr.

„A tak jo,“ nechal se obměkčit sumec. Opatrně vytrhl jeden svůj sumčí vous a sumčím zvučným hlasem řekl: „Rybník už zase může být Vokounka domovem.“

Hlas starého sumce se po vlnách v rybníce donesl až k Vokounkovi. Nejprve si myslel, že se mu jen zdá.

„Ale což, že zkoušku nic nedám,“ pomyslel si a opatrně namočil prst ve vodě a nic. Voda ho nestudila, jen ho hladila jako dřív.

„Juchů, já už můžu zpátky do rybníka, huráááá,“ radoval se jako blázen vodník Vokounek.

A tak se Vokounek přestal bát vody.

“Я хотів би повернутися додому, до ставка”- часто зітхав він. Одного разу це його зітхання дійшло до старого сома Ервіна.

“Це звучить відверто,“ - подумав він - “чи мав би я дати йому ще один шанс?” Він тільки про це подумав, як з’явився Йозеф — він мабуть вміє читати думки.

“Отже Ервіне, кожний заслуговує мати другий шанс, навіть цей наш водник, Вокунек,“ сказав Карп.

“Добре”, пом’якшився сом. Він обережно вирвав одну зі своїх вусин сома і дзвінким сомовим голосом сказав: «Ставок знову може стати домом Вокуньки».

Голос старого сома долетів на хвилях ставка аж до Вокунека. Спочатку йому здалося, що це просто сон.

“За спробу нічого не станеться” подумав він, обережно занурюючи палець у воду — і нічого. Вода для нього більше не була холодною, лише гладила його, як і раніше.

“Ура, я можу повернутися до ставка, урааа”, — радів Вокунек, як божевільний.

І так Вокунек перестав боятися води.

Tajemství měsíčního svitu

Таємниця місячного світла

„Dneska je úplněk... ano... jupííí, konečně... nemůžu se dočkat,“ neslo se šeptavou lesní ozvěnou. Zvířátka samou radostí zkoušela pobízet sluníčko, aby už zašlo. „Tak už zajdi,“ žadonila srnka.

Zato sluníčko se jen usmálo a poslalo zvířátkům po svém paprsku zprávu: „Ne ne, nic se nedá uspěchat.“

Nedaleko lesní studánky se u borůvkového keře choulila malá, špinavá divoženka. Tak ráda by se stala vílou, jemně se vznášela nad lesním paloučkem, ale copak to jde?

Copak se divoženka může jemně vznášet?

Nemůže! Lili byla takhle smutná každý měsíc.

Ptáte se proč?

Inu, tak poslouchajte:

Sotva se měsíc vyhoupne nad obzor, objeví se víly. Nádherné jemné bytosti, které tančí lesní léčivý tanec. Celý měsíc se les spolu se zvířátky těší na tento okamžik, kdy se všude vznášejí víly. Čeho se taková víla během úplňkového tance dotkne, to se zázračně uzdraví.

"Сьогодні повний місяць... так... ура, нарешті... я не можу дочекатися" пронеслося шепотом лісного еха. Тварини радісно намагалися підштовхнути сонце, щоб воно нарешті сховалося. "вже зайти"- благав олень.

Сонце ж лише посміхнулося і послало тваринам по своєму променю повідомлення: "Ні, ні, ні з цим не можна поспішати."

Біля лісового колодязя, біля чорниць сховалася маленька брудна дикунка. Їй би так хотілося стати феєю, ніжно літати над лісовою галявиною... Невже це можливо?

Чи може дикунка ніжно пливти по небу?

Не може... Лілі сумувала так кожний місяць.

Питаєте чому?

Ну, слухайте:

Як тільки місяць піднімається над горизонтом, з'являються феї. Чудові ніжні створіння танцюють лісовий цілющий танець. Цілий місяць ліс і звірі з нетерпінням чекали цієї миті, коли скрізь літають феї. Все, до чого торкнеться така фея під час танцю повного місяця, чудесним чином вилікує.

A taková divoženka je malé rozcuhané stvoření, které má ohromnou sílu, tak se vznášet a tančit nemůže.

„Ach jo, chtěla bych jednou taky tančit s vílami,“ povzdechla si Lili, „ale copak to jde? Copak se může divoženka vznášet?“ Lili svésila ramínka a šla si po svých. Asi se ptáte, co vlastně taková divoženka dělá. Chodíte-li čas od času do lesa, zjistíte, že lesem vede mnoho cest a právě o ně pečují divoženky. Zpevňují je, aby se cesty nesypaly a vedou těmi místy, kde nemá žádné zvířátko svůj pelíšek, noru nebo doupeň. Lili šla pomalu, nohy šourala za sebou, bylo jí smutno, až od toho vadla tráva.

Když vtom uslyšela: „Jauvajs, to bolííí!“

Lili zvedla hlavu, zaposlouchala se, jestli se jí to nezdá. Nezdálo.

Opravdu někdo volal úpěnlivě o pomoc. Divoženka se rozeběhla za zvukem, běžela různými zkratkami, které znala jen ona. A než se nadála stála u děsivé pytlácké pasti, které byla chycena malá lištička.

„Jak se ti to stalo?“ ptala Lili a pomalu lištičku obcházela. Pohledem se snažila přijít na to, jak zrádnou past otevřít.

Lištička fňukla a povídá: „Neposlechla jsem maminku a vyšla z nory sama. Měla jsem radost, samou radostí jsem poskakovala a bylo mi hrozně dobře. Koukala jsem na obláčky, co plují po nebi a najednou-CVAK-a bolest taková, že se nemohu hnout.“

A дикунка, це маленьке безладне творіння, яке має величезну силу, тому вона не може літати і танцювати.

“Ах, я б хотіла колись танцювати з феями,” зітхнула Лілі “невже це неможливо?” Вона здалася і пішла. Вам може бути цікаво, що робить такий дикун. Якщо ви час від часу ходите до лісу, то побачите, що через ліс веде багато стежок, і про це дбають дикуни. Вони зміцнюють їх, щоб дороги не розвалилися і ведуть туди, де жодна тварина не має свого лігва, нори чи гнізда. Лілі йшла повільно, шургаючи за спиною ногами, сумувала, аж трава зів'яла.

Коли вона почула: “Аууу, боляче!”

Лілі підняла голову, прислухаючись, чи не здалося це їй. Не здалося.

Хтось справді покликав на допомогу. Дикунка побігла за звуком, через таємні стежки, які знала тільки вона. І не встигла вона зрозуміти, як опинилася біля пастки, що спіймала лисеня.

“Як це з тобою трапилося?” запитала Лілі, повільно обходячи лисицю. Вона намагалася придумати, як відкрити підступну пастку.

Лисиця плаче і каже: “Я не послухала маму і сама вийшла з нори. Я була щаслива, я стрибала від радості і мені було дуже добре. Я подивилася на хмари, які пливли по небу і раптом - ЦВАК - і біль така, що я не можу поворухнутися.”

Ne nadarmo mají divoženky v rukách ohromnou sílu. Lili se přikrčila k pytlácké pasti, chytla ji z každé strany a povídá: „Až řeknu tři, musíš rychle vyndat tlapku. Dlouho to otevřené neudržím.“

Lištička přikyvovala, že souhlasí. Lili zabrala takovou silou, až jí pot stékal po čele, najednou se ozvalo: „Tři! Rychle!“

Poraněná lištička na nic nečekala a vyškubla tlapku a CVAK. Past opět sklapla. Divoženka ještě pomohla lištičce k noře a už si zase šla po svých. Ani poděkovat si nenechala.

Měsíc o všem věděl, však se už skrýval za mraky – jen vykounout a zářit. Ale tentokrát se rozhodl udělat něco, ještě nikdy neudělal. Osvítil divoženku Lili svým úplňkovým stříbrným paprskem a ta se najednou cítila jako víla, také se jemně vznášela a dokonce mohla i tančit- to jí nikdy nešlo.

Lili se samým štěstím rozplakala a když jí víly popadly za ruce a daly se i s ní do vílího léčivého tance. Byla nadšená.

Nebojte, ani na lištičku nezapomněla. Dotančila s vílami až k noře, aby víly vyléčily i pochroumanou tlapičku malé neposlušné lištičky svým kouzelným dotekem.

Divoženka Lili protančila celou úplňkovou noc jako víla a byla šťastná.

Však si to za tu záchranu lištičky zasloužila.

Недарма дикуни мають у своїх руках величезну силу. Лілі присіла біля браконьєрської пастки, схопила її з обох боків і сказала “Коли я скажу три, ти повинна швидко дістати лапу. Я її довго не втримаю”.

Лисичка кивнула, що вона погоджується. Лілі відкрила пастку такою силою, що піт побіг по її чолу і закричала: “Три! Швидко!”

Поранена лисиця нічого не чекала, витянула лапу і ЦВАК. Пастка знову закрилася. Дикунка допомогла лисиці дійти до нори і знову пішла своєю дорогою. Вона навіть не дозволила подякувати собі.

Місяць все бачив, він вже ховався за хмарами, тільки визирав і світив. Але цього разу він вирішив зробити те, чого ніколи раніше не робив. Він освітлював дику Лілі своїм срібним промінням, і нарешті вона відчувала себе феєю, тихо плила над землею і навіть танцювала – перед цим це в неї ще ніколи не виходило.

Лілі заплакала від щастя, а коли феї схопили її за руки і почали з нею свій танець, вона була в повному захваті.

Не хвилюйтеся, вона про лисицю не забула. Вона дотанцювала з феями до нори, щоб феї своїм чарівним дотиком вилікували навіть покалічену лапу маленької неслухняної лисиці.

Дика Лілі танцювала в ніч повного місяця, як фея, і була щаслива.

Вона це заслужила за те, що врятувала лисицю.

Čertí rej

„No teda?! No toto?!“ zlobil se vládce pekel a své pekelně rudé oči nespouštěl z čarovného kotlíku, kde se právě ukazovala jakási lidská rodinka, která se dokonce převlékla za rodinku čertů.

„Jaká drzost?! BELELE Jaká opovážlivost?!“ vykřikoval Lucifer tak vztekle, až se to rozléhalo po celém pekle. Dupal a funěl tak, že se před ním i ostatní čerti schovali.

„Mně se to ale moc líbilo to, co jsem viděl v čarovném kotlíku,“ řípl nesměle čertík Čmoudík. Jeho známce však skoro nikdo nevěnoval moc pozornosti, jen starý čert Mezuláš ho vyslechl, zabručel a šel si po svých.

A cože toho Lucifera tak rozzlobilo? Ono převléknout se za čertů rodinku, to není jenom tak.

Jenže to lidé nevědí.

Дявольське стадо

“Що?! Ну, це?!” розсердився правитель пекла і не спускав своїх пекельних червоних очей з чарівного котла, де щойно з'явилася людська сім'я, яка навіть замаскувалася під сім'ю дияволів.

“Яка наглість?! БЕЛЕЛЕ Яка зухвалість?!” так люто закричав Люцифер, аж це рознеслося по всьому пеклі. Він тупав і пирхав так, що інші дияволи сховалися від нього.

“Але мені навіть дуже сподобалося те, що я побачив у чарівному котлі” сором'язливо пискнув диявол Димок. Проте на його зауваження майже ніхто не звернув особливої уваги, тільки старий біс Мезулаш вислухав його, хрюкнув і пішов своєю дорогою.

І що так розлютило Люцифера? Це не просто переодягання, для дияволів це означає набагато більше.

Але люди цього не знають.

Rádi se na konci zimy převléknou do různých masek a kostýmů, ve kterých tančí a dovádí. Vlastně se loučí se zimou a vítají právě se probouzející se jaro, vlastně takové předjaří.

Toníkovi-lidskému klukovi se v kostýmu malého čerta tak líbilo, byl by v něm nejraději zůstal napořád, ještěže měl rozumnou maminku.

Ptáte se co by se mohlo stát? Tak poslouchejte:

Podle pekelných zákonů, kdokoli, kdo se za čerta, čertici či malého čertíka vydává, se jím může stát nechá-li si kostým na sobě déle než jeden celý den. Vtom okamžiku se stává také pekelníkem a na lidský svět se již nepodívá.

Ale tohle lidé běžně neví. Tak to nikde neříkejte, je to pekelné tajemství.

Čmoudík byl nejmladší a nejmenší čertík v celém pekle, všichni čerti ho rozmazlovali, jak jen mohli. On však pořád zůstával hodný a milý čertík. Jen teď byl den ode dne skleslejší.

„Co to s tím naším malým Čmoudíkem je?“ ptali se pekelníci mezi sebou.

Ale nikdo netušil.

Opravdu nikdo? Ba ne, starý čert Mezuláš věděl přesně, co se děje.

Наприкінці зими прості смертні люблять переодягатися в різні маски та костюми, в яких танцюють і грають. Власне так вони прощаються з зимою і зустрічають весну, власне таку перед-весну.

Тонік-людський хлопчик так полюбив свій костюм, що хотів би залишитися в ньому назавжди, на щастя він мав розумну маму.

Вам цікаво, що може статися? Тож слухайте:

За законами пекла кожен, хто одягається в костюм диявола чи дияволиці, може ним стати, якщо носитиме костюм більше одного дня. В той момент він стає дияволом і більше ніколи не зможе подивитися на світ людей.

Але люди зазвичай цього не знають. Так що ніде не розповідайте, це пекельна таємниця. Димок був наймолодшим і найменшим дияволом у всьому пеклі, і всі дияволи балували його, як могли. Проте він все одно залишався добрим і милим дияволом. Тільки з кожним днем він був сумніший і сумніший .

“Що з нашим маленьким Димком?” запитали один одного пекільники.

Ніхто не знав.

Невже ніхто? Ні, старий диявол Мезула знав, що відбувається.

„Pssst,“ sykl zpoza rohu na dvě čertice, které právě vařily pekelný guláš, „za chvíli se všichni sejdem ve spižárně, pošlete to dalším čertům.“

Obě přikývly, odstavily guláš, aby se nepřipálil a běžely tu šeptavou zprávu předat dál.

Dřív než bys řekl КОРЫТО, stáli všichni čerti ve spižárně i s Luciferem. Koukali po sobě, blekotali a smrděli sírou, jak už to tak u čertů bývá.

Lucifer se nadechl, že tedy promluví, ale Mezuláš ho zadržel, zlehka si odkašlal a spustil: „Náš čertík Čmoudík smutný, BELELE...“ chtěl pokračovat, ale čertice Blekotalka mu skočila do řeči: „To si nás sem svolal, abys nám řekl to, co všichni víme?!“

„Nepřerušuj mě, Blekotalko! Čmoudíkovi se líbil lidský masopust. Co mu uspořádat jeden takový pekelný?“

Po Mezulášově prohlášení nikdo ani nedýchal, ticho bylo takové, že slyšeli i práskání ohně ze vzdálených kotlíků.

A pak to začala mela! Jeden přes druhého křičeli a pokřikovali nápady, jak to provést, jaké masky vyrobit a co dobrého nachystat.

Až se ten pekelný rámus nedal vydržet.

„Tichoo!“ zahromoval vládce pekel, „ode dneška za tři dny se tedy uskuteční první čertovský masopust,“ pak se zamyslel a dodal, „masopust ne, čertovský rej-to zní lépe!“

Jak řekl, tak se také stalo.

“Тсс” прошипів він за рогом на двох дияволів, які варили пекельний гуляш. “За хвилину всі зустрінемося в коморі, скажіть це іншим дияволам”

Вони обидва кивнули, відклали гуляш, щоб не пригорів, і побігли передавати новину другим.

Перш ніж ви встигли сказати КОПИТО, усі дияволи стояли в коморі з Люцифером. Вони дивилися один на одного, шипіли та пахли так, як буває в пеклі.

Люцифер вдихнув, щоб міг заговорить, але Мезулаш зупинив його, злегка прокашлявся і сказав: “Наш диявол Димок сумний, БЕЛЕЛЕ...” він хотів продовжити, але диявол Блекоталка підскочив.

“Ти покликав нас сюди, щоб сказав те, що ми всі знаємо?!”

“Не перебивай мене, Блекоталко! Димку сподобався людський карнавал... а давайте зробимо йому власний пекельний карнавал!”

Після заяви Мезулаша ніхто навіть не дихнув, тиша була така, що був чутний тріск вогню з далеких казанів.

А потім почався хаос. Всі кричали один на одного і вигокували ідеї, як це зробити, які маски зробити і що смачного приготувати.

Такий шум неможливо було витримати.

“Тихо!” прогрімів володар пекла. “Через три дні відбудеться перший дьявольський карнавал.”

Як він сказав, так і сталося.

Celé peklo tři dny chystalo tu pekelnou veselici. Čerti se předháněli, kdo bude mít lepší kostým a kdo napeče chutnější uhelné koblížky.

Co vám budu povídat, byl to jeden velký zmatek. A víte, kdo si ten pekelný zmatek nejvíce užíval?

No přeci Čmoudík, spolu se svojí maminkou čerticí Elvírou šili vůbec ten nejbáječnější kostým. Celá Čmoudíkova rodinka se převlékla za vodníky. Však ani ostatní čerti se nenechali zahanbit a tak se celé peklo hemžilo čarodějnicemi, pekelnými vílami, vodníky, ale ji medvědy a vlky.

„Neproletíme se?“ napadlo Čmoudíka v přestrojení za malého vodníčka. Chtěl se ukázat světu, jak mu to sluší.

„Tak když máte ten rej, tak bychom mohli udělat výjimku,“ řekl Lucifer mile, mrkl na čertíka a letěli.

V tu ránu začalo na zemi boží dopuštění-, déšť, sníh i vítr, však se taky tomuhle počasí říká, že se snad všichni čerti žení.

Inu neženili se.

Jen právě probíhal pravý čertovský rej.

Ціле пекло готувалося до цієї події.. Дияволи змагалися, хто видумає кращий костюм і хто напече смачніші вугільні пончики.

Те, що я збираюся вам сказати, було одним великим безладом. А знаєте, кому найбільше сподобався пекельний безлад?

Димкови! Разом зі своєю матір'ю, дияволицею Ельвірою, вони пошили найчудовіший костюм. Вся Димкова родина переодягалася у водяників. Навіть інші дияволи не хотіли зганьбитися, тому все пекло було повне відьом, пекельних фей, водяників, але також були ведмеді та вовки.

“Давайте пролитимосся!” Димок хотів показати цілому світу, який в нього гарний костюм.

“Ну, зараз тут все стадо, тому ми могли б зробити виняток” ласкаво сказав Люцифер, підморгнувши дияволу і полетів.

Того ранку на землі почався Божий хаос — град, дощ, сніг і вітер, не дарма про таку погоду кажуть, що вона як свадьба всіх чортів.

Але ні, це не свадьба.

Просто якраз проходив диявольський карнавал.

Popletená čarodějnice

Розгублена відьма

Uprostřed jedlových lesů přímo pod žulovými balvany stál domeček, nebo spíš chaloupka. Byla postavena z březového dřeva a na první pohled vypadala docela obyčejně. Ale když bychom se podívali pořádně, spatřili bychom malou, drobnou čarodějnici, jak zběsile mává rukama.

„Ne, takhle jsem si přeci nechtěla,“ vykřikla zoufale čarodějnice Valérie. Ze všech sil se snažila ovládnout kouzlo přeměny, ale marně. Sotva kouzlo vyhrálo, vše v její březové chaloupce měnilo tvar, barvu i chuť, jen se toho Valérie dotkla. Nebýt jejího nešťastného pláče, vypadalo by to jako prima vtípký.

Jen se dotkla židle-**BUCH** stala se z ní konvice, chtěla se napít-**BUCH** – v ruce místo hrníčku držela knihu a tak to šlo pořád dokola. Malá drobná čarodějnice vyběhla celá uplakaná ze své chaloupky pryč do lesa.

Po chvíli se posadila do mechu a hluboce se zamyslela.

„Co tady sedíš, jak hromádka neštěstí?“ ozvalo se nad Valérií. Ta zvedla hlavou, koukla doprava, koukla doleva a nic.

Nikde nikdo.

Посеред лісів, прямо під гранітними схилами, стояв дім, точніше хатка. Вона була побудована з березового дерева і на перший погляд виглядала цілком звичайно. Але якби ми поглянули як слід, то побачили б маленьку, крихітну відьму, яка люто махає руками.

“Ні, так я це не хотіла!” розпачливо кричала відьма Валерія. Вона з усіх сил намагалася оволодіти магією перетворення, але марно. Як тільки чари вдалися, все в її березовій хатці змінило форму, колір і смак, з одного її дотику. Якби не її нещасний плач, це виглядало б як гарний жарт.

Тільки доторкнулася до стільця – **БУМ**, став чайником, хотіла пити – **БУМ**, тримала в руці замість чашки книжку, і так далі і так далі. Маленька соплива відьма з криком вибігла зі своєї хати в ліс.

Там вона сіла на мох і глибоко задумалася.

“Чому ти тут сидиш, як купа нещастя?” підняла голову, подивилася вправо, подивилася ліворуч — нічого.

Ніде нікого.

„Povídám, co tu tak sedíš?“ ozvalo se znovu, „a koukáš špatně, musíš nahoru.“

Čarodějnice zvedla hlavu a nevěřila vlastním očím. Z větve přímo nad ní sedělo zvířátko-malé, šedé s očkami jako korálky a huňatým ocáskem.

Valérie úlekem vypískla: „Teda, kdo si?“ pak se chytla za pusku a řekla: „Promiň, já jen, že jsem nikdy neviděla nikoho jako jsi ty.“

Zvířátko se usmálo a povídá: „To je dobře, je nás málo. Já jsem plch Ota a bydlím támhle,“ a ukázal kamsi do větví stromu.

„Co tu tak sedíš?“ zeptal se do třetice.

„No, víš,“ kroutila se čarodějnice, nechtělo se jí přiznat, že zase popletla kouzlo.

„Tak ven s tím, „pobídl jí Ota.

„Chtěla jsem kouzlem spravit vyviklanou stoličku-moc ráda si na ní čtu, ale místo abych vyčarovala kouzlo opravy, vypustila jsem špatné kouzlo přeměny,“ přiznala se stydlivě čarodějnice.

Plch Ota byl sice malý, drobný tvoreček, ale to nebránilo tomu, aby byl chytrý a mazaný.

A tak se zeptal: „A to kouzlo přeměny účinkuje na všechny?“

“Я питаю, чому ти тут так сидиш? Ти дивишся не правильно, подивись вверх.”

Відьма підняла голову і не повірила своїм очам. З гілки прямо над нею сиділо невелике звірятко, сіре з очима, схожими на перли і м'якеньким хвостиком.

Валерія злякано закричала: “Ти хто?” Прикрила свій рід і сказала “Вибач, я просто ніколи не бачила нікого, схожого на тебе”.

Тварина посміхнулася і сказала: “Все добре, нас просто мало. Я соня і живу там.” показав він на гілки дерева.

“Що ти тут робиш?” запитав він.

“Ну, ти знаєш,” пробурмотіла відьма, не бажаючи визнавати, що знову помилилась із заклинанням.

“Признавайся давай!” сказав.

“Я хотіла використати своє заклинання, щоб полагодити розбитий стілець – я люблю читати на ньому, але замість того, щоб накласти заклинання ремонту, я розв'язала дивне заклинання трансформації” сором'язливо зізналася відьма.

Соня Ота був маленькою-миленькою тваринкою, але це не заважало йому бути розумним і хитрим.

Тому він запитав “І чи діє це заклинання трансформації на всіх?”

Valérie jen zavrtěla hlavou a dodala: „Ne, jen na mě, čeho se ve své chaloupce dotknu, to se hned promění, ale na nikoho jiného to nepůsobí.“

Plch se usmál, zamnul si packami a mrkl na smutnou čarodějnici.

„Měl bych pro tebe návrh, milá čarodějnice. Ty pomůžeš mě a já tobě, co na to říkáš?“

Valérie samou radostí vyskočila, „s čím ti tedy můžu pomoci?“

Plch si pohladil břicho, mlsně se olíznul a pravil: „Támhle u pařezu mám nasbírané žaludy, bukvice a oříšky, ale sám to svého domečku nedostanu.“

Víc říkat ani nemusel. Valérie byla sice občas pořádná popleta, ale srdce měla ze zlata-vždy každému a ráda pomohla. A když se správně a pořádně soustředila, tak jí to čarování šlo úplně samo.

Zvedla ruce, přimhouřila oči a začala čarovat. Než se nadála, kouzlo přenosu bylo tu.

A vypadalo to legračně-bukvice, žaludy i oříšky kouzel obživly a teď jako malí vojáčci pochodovali sami do plchova domečku.

Ota na to koukal jak u vytržení: „Juchůů, to je nádhera, vidíš, jaká jsi šikulka. Jen se soustředit a popletenost je pryč.“

Валерія тільки покрутила головою і додала: “Ні, тільки те, чого я торкаюся у своїй хатинці, одразу змінюється, але ні на кого іншого це не впливає.”

Соня посміхнувся, потер лапи і підморгнув сумній відьмі.

“В мене є для тебе пропозиція, люба відьмо. Ти мені допоможеш, а я тобі, що скажеш?”

Валерія підскочила від радості: “Чим я можу тобі допомогти?”

Соня погладив свій живіт і сказав “У мене там біля пня зібрані жолуді, буки та горіхи, але сам я їх до своєї хатинки не донесу.”

Йому навіть не довелося говорити більше. Валерія була часто розгублена, але її серце було золотим — вона завжди була рада допомогти. А коли вона як слід зосередилася, заклинання спрацювало саме по собі.

Вона підняла руки, примружила очі і почала читати. Перш ніж вона встигла продовжити, магія передачі була тут.

Виглядало це смішно — ожили буки, жолуді та орішки і як маленькі солдатики йшли поодинці до його хатинки.

Ота не міг відвернути очі. “Бачиш, яка ти молодчинка? Просто сконцентруйся, і заплутаність зникне”

Pak udělal hop skok a byl fuč. Než se však Valérie nadála stál před ní i s její knihou kouzel, kterou sebral v jejích chaloupce.

Čarodějnice urychleně nalistovala správně protikouzlo a pravým čarodějným soustředěním ho také vyslovila.

Chaloupka se přestala sama přeměňovat, Valérie mohla opět v klidu domů a plch Ota mě zásoby na zimu pěkně schované.

Ono každý umíme něco a když si hezky pomůžeme, tak toho spoustu dokážeme.

Потім він стрибнув і зник. Не встигла вона зробити крок, як перед нею з її книгою заклинань з її хатинки, стояв Ото.

Відьма поспіхом гортала правильне контрзаклинання, а також вимовляла його з справжньою магічною зосередженістю.

Хатинка перестала перетворюватися сама по собі, Валерія могла спокійно повернутися додому, а Ото мав свої запаси на зиму.

Усі ми щось знаємо, і якщо ми можемо допомогти один одному, то зможемо багато чого зробити.

Jak barvíci na svět přišli

Як з'явилися на світ колірки

V dálce na louce právě probíhalo Velké Jarní Barvení. Všechna zvířátka se na tuto jarní kouzla těšila celou dlouhou zimu. I v chaloupce po šípkových keřem pozorovali z okýnka tu jarní nádheru.

ŠUP-modrá kytička a CINK hned zase červená a tak to šlo stále dál a dál. Prostě jarní podívaná tak, jak má být.

„Maminko, jak jsme vlastně přišli na svět?“ zeptala se malá skřítkví holčička Modřenka, která sledovala barevná kouzla svých starších sourozenců. Holčička patřila k barvíkům.

Víte vy vůbec, kdo to barvíci jsou?

Tak já vám to tedy prozradím, ale je to tajemství, tak si to nechte pro sebe, ano?

Barvík je malinkatý skřítek, veliký asi jako malíček jakéhokoli kluka nebo holky. Každý barvík vládne jinou barvou-však se podle toho také jmenují. Barvíci mají vůbec tu nejkrásnější kouzelnou moc na světě, čeho se dotknou, to se v mžiku zbarví.

Вдалині на лузі якраз відбувалося Велике весняне фарбування. Усі тварини з нетерпінням чекали цих весняних чар протягом довгої зими. Навіть у хатині біля шипшини з вікна спостерігали за весняною красою.

БУМ- блакитна квітка, ЦИНЬК і відразу знову червона, так продовжувалося і продовжувалося. Просто весняне шоу, як воно має бути.

“Мамо, а як ми з'явилися на світ?” — запитала маленька ельфійка Голубенька, яка спостерігала за кольоровими чарами своїх старших братів та сестер. Маленька дівчинка була однією з коліроків.

Ви хоч знаєте, хто такі колірки?

Ні? Тоді я вам розповім, але це таємниця, тому тримайте це при собі, добре?

Колірик— крихітний ельф, розміром з мізинчик хлопчика чи дівчинки. Кожен колірик керує своїм кольором, і їхнє ім'я також пов'язане з ним. Колірики володіють найпрекраснішою магичною силою у світі, і все, чого вони торкнуться, миттєво забарвиться.

„Inu, Modřenko, to máš tak,“ začala její maminka Žlutěnka a než mohla pokračovat skočil jí na klín malý barvík Zelínek: „Maminko, vyprávěj,“ začal také žadonit.

Maminka pocuchala Zelínka po vláskách a spustila:

„Před mnoha a mnoha lety měl svět jen dvě barvy – černou a bílou. Kytky byly tedy buď černé nebo bílé-nic mezi tím a tak to bylo se vším.“

„To jako i stromy nebo ptáci byli buď černí nebo bílí?“ zeptala se zvědavě Modřenka.

„Přesně tak.“

„Tak to teda musela být ohromná nuda, mít na světě jen dvě barvy,“ prohlásil znechuceně Zelínek.

„Ano, jak říkáš, byla to nuda, ale nikdo si to ani neuvědomil. Protože nikdo nic jiného neznal. Až jednoho dne se vše změnilo. Přihnal se teplý pouštní vítr, který se s neskutečně velikou silou srazil se severními sněhovými mraky-jen to zadunělo. Na zem v tu ránu začaly padat obrovské sněhové vločky. Ale protože pouštní vítr byl z teplých krajin, tak přilákal sluníčko. To se odvážilo a na chvíli vykouklo zpoza sněhových mraků. S hlasitým zahřměním se udělala slabá duha, ale i to stačilo, protože jak je známo zimní duhy mají vždy čarovnou moc,“ maminka se odmlčela.

«Ну, Голубонько, ось так», — почала розказувати мама Жовтенька, і не встигла продовжити, як маленький колірик Зеленик скочив їй на коліна: «Мамо, продовжуй»

Мама погладила Зеленика і продовжила розповідати.

“Багато-багато років тому у світі було лише два кольори – чорний та білий. Квіти також були або чорні, або білі — нічого між ними, і так було з усім”

“А дерева чи птахи? Вони також були чорні чи білі?” з цікавістю запитала Голубенька.

“Так”.

“Мабуть було дуже нудно мати тільки два кольори у світі”, — з огидою сказав Зеленик.

“Так, як ви кажете, було нудно, але ніхто цього навіть не розумів, тому що більше ніхто нічого не знав і не уявляй, що може бути інакше. Але одного дня все змінилося. Налетів теплий пустельний вітер, з неймовірною силою зіткнувшись із північними сніговими хмарами і просто загуркотів. Того ранку на землю почали падати величезні сніжинки. Але оскільки пустельний вітер був із теплих країв, він прикликав з собою сонце. На мить воно наважилося виглянути зі снігу. З гучним громом утворилася ледь помітна веселка, але й цього вистачило, бо, як відомо, зимова веселка завжди має чарівну силу” на мить затихла мама.

Ale Modřenku zajímalo, jak to bylo dál a tak maminka pokračovala: „Víš, co najdeme hlavně na poušti?“

„Písek,“ vyhrkl Zelinka.

„Správně,“ řekla maminka a pohladila ho vláskách, „ten pouštní písek s sebou nesl zrnka písku, která se při průletu zimní duhou obarvila a při dopadu na zem se z nich stali malí barevní skřítkci-barvíci.“

„Jéé, to je ale krásný příběh,“ zaradovala Modřenka.

Vtom si popadl Zelínek za ruku a táhl ven, kde se oba přidali k jarnímu barvení.

Takže až na jaře spatříte, že zem hraje všemi barvami, tak vězte, že to jen barvíci předvádějí, co všechno umí.

Але Голубеньці було цікаво, як це було, тому мама продовжила: “Чи знаєш ти, що знаходиться переважно в пустелі?”

“Пісок” викрикнув Зеленик.

“Правильно” сказала мати, гладячи його по голівці. “ пісок пустелі ніс піщинки, які пофарбувалися, коли вони літали крізь зимову веселку, а коли вони вдарилися об землю, всі перетворилися на маленьких кольорових ельфів”

“Яка гарна історія!” сказала Голубенька.

У цей момент вона схопила Зеленика за руку і побігла з братиком на вулицю, де вони обидва приєдналися до весняної розмальовки.

Тож коли ви бачите навесні, що земля грає всіма кольорами, будете знати, що колірики показують, на що вони здатні.

CYRILICE (UKRAJINA):

А а З з О о Ц ц

LATINKA (ČESKO):

А а Z z О о С с

Б б И и П п Ч ч

В в У у Р р Č č

В в І і Р р Ш ш

V v I i R r Š š

Г г Ї ї С с Щ щ

Н н Ji ji S s Šč šč

Д д Й й Т т Ъ ъ

D d J j T t Ю ю

Е е К к У у Ju ju

Е е К к У у Я я

Є є Л л Ф ф Ја ја

Je je L l F f ' ,

Ж ж М м Х х `

Ž ž M m Ch ch

Н н

N n

